

BRATRSTVO KRVE

VLAGI

FRANTIŠEK KOTLETA

WLCI

**KNIHY FRANTIŠKA KOTLETY
V NAKLADATELSTVÍ EPOCHA**

série Bratrstvo krve

Vlci (prequel)
Hustej nářez
Fakt hustej nářez
Mega hustej nářez

Perunova krev

Perunova krev I
Perunova krev II

Příliš dlouhá swingers party
(samostatná kniha)

Lovci
(samostatná kniha)

VLCI

BRATRSTVO KRVE

FRANTIŠEK KOTLETA

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2015
Cover Illustration © Piotr Cieśliński, 2015
Cover Art © Lukáš Tuma, 2015

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2015

ISBN 978-80-7425-282-2

Sangot – jméno dávné bohyně upíři vyslovovali jen se strachem a pocitem provinění. Vzpouru proti své stvořitelce provedli už před stovkami let, ale její následky nesli na svých bedrech stále. Kdo zradil jednoho, může zradit i ostatní. Nešlo jen o války a střídavá spojenectví mezi jednotlivými klany, i členové rodiny se báli svých sester a bratrů.

Vlkodlaci na tom byli stejně. Sangot je stvořila dřív než upíry a byli to oni, kdo se jí postavili jako první. Jenže když se v základech otřásá důvěra mezi bratry, může vydržet spojenectví mezi bratranci?

Nerá

Plavovlásce nemohlo být víc než šestnáct let. Měla na sobě jen jednoduchý šat z hrubé bílé tkaniny. Tedy bílá už dávno nebyla. Látka zšedla časem. Oděv nejspíš po někom podědila. „A někdo ho brzy podědí po ní,“ pomyslel si Radegast.

„Slovanka. Nikdo nemá tak velký prsa jako Slovanky,“ olízl si horní ret Markus. „Dal bych si říct,“ dodal a oči se mu zaleskly chťícem.

„Dal, ale nedáš. Tahle kráska se brzy promění v cáry masa,“ odvětil Radegast a pomyslel si, že je to škoda. Slovanky se mu vážně líbily. Měly něco z živočišnosti Germánek i vznešenosti Římanek. Tedy těch Římanek, které si pamatoval z dávných časů. Vznešená krev, která ženám Říma kolovala v žilách za časů Julia Caesara, se už dávno zředila krví Vizigótů, Ostrogótů, Keltů i Hunů.

Dívka vyděšeně trhla hlavou jeho směrem. Její lid přišel do země Bojů nedávno, ale neuvěřitelně rychle se učil jazykům těch, kteří zde pobývali – keltských i germánských kmenů.

„Prosím,“ řekla ve svém jazyce a z očí jí vyrazilo do světa několik slz.

„Jdi!“ zařval Wulf a popohnal ji dřevěnou holí vpřed. Hůl podle vzhledu nejspíš sloužila k usměrňování prasat, ovcí a koz a mladý Germán ji dost možná ukořistil včera v noci při nájezdu

na slovanskou osadu. Radegast ji u něj dřív neviděl. Teď s ní nadšeně mával a popoháněl zajatce vpřed, jako by šlo vážně o prasata.

Dívka po úderu holí klopýtla, ale nakonec neupadla a se slzami v očích pokračovala v cestě. Za ní se tlačili další Slované. Čítalo jich na dvacet. Cílem jejich pochodu se stal obrovský stan, který se tyčil na vrcholu mírného kopečku. Postavili jej lykani, kteří ho dokonale obestoupili. Stálo jich tam přes třicet. V medvědíh kožešinách a s masivními meči po boku vypadali trošku jako Germáni za starých časů. Navíc neměli boty. Lykani je zásadně nenosili. Vzhledem k jejich schopnostem proměny by to bylo stejně dost nepraktické.

Radegast pohlédl směrem k Wogastisburgu a byl rád, že Gudrin vybrala pro setkání místo daleko od města. V opevněných zdech tvrze tyčící se nad největším sídlem ve zdejších krajích by se vraždění obětí sice dalo skrýt, ale ten křik, ten by se nejspíš dokázal dostat i přes kamenné zdi. A i když upíří vládci města rádi udržovali své lidské poddané ve strachu, všechno má své meze.

* * *

„Áááááááááá!“ přesně tohle Radegast myslel.

* * *

Smrtný výkřik patřil Slovance. Její skon byl oceněn hromadným povykem a zvoláními: „Nerá!“ V jazyce, který upíry a lykany učila Sangot, to znamenalo oddanost, spojenectví i nerozlučitelné

bratrství. Gudrin, Brikchus a Flavius si připíjeli a oslavovali spojení lykanů a upírů. Lidskou krví a masem. Šlo o rituál, který vznikl po vzpouře proti bohyni stvořitelce. Upíři a lykani spolu zabíjeli a dělili se – upíři krev, lykani maso. Symbolem rituálu bylo zdůraznit, že dvě rasy stvořené Sangot nemusejí stát proti sobě, ale mohou společně hodo-
vat na lidech, kteří jsou jim podřízeni.

* * *

Mezi Slovary a lykany propukla po dívčím smrtelném výkřiku, který se vydral ze stanu, potyčka. Přestože Wulfovi hoši svázali muže i ženy jdoucí na porážku pečlivě provazy, začali se zajatci vzpouzet, a někteří dokonce napadli strážce. Konečně jim došlo, že nebudou prodáni do otroctví na trhu ve Wogastisburgu, ale čeká je rychlý a bolestivý konec. Jenže lykani zanedlouho vše vyřešili. Několik zlomených nosů a polámaných rukou vzpouru vbrzku zažehnilo. Ti nejbojovnější ze zajatců pak dostali přednost v cestě do stanu.

Podával se další chod.

* * *

Se západem slunce vyšli vůdci klanů ze stanu. Byli nazí. Nazí a pokrytí krví. V jejich čele Brikchus, hlava lykanů. Muž, kterého by Židé jistě označili za Goliáše. Vysoký, statný, s divným pohledem, pokrytý černými chlupy, které mu rostly po celém těle, a rukama, co dokázaly lámat meče. Za ním

Flavius, jeho pravý opak. Vládce římského upířího klanu vypadal jako řecký atlet. Tělo měl dokonale lysé, ať už dílem přírody, nebo dílem zkrášlovacích procedur podle starého řeckého ideálu krásy. Po jeho boku se držela Gudrin, hlava germánského upířího klanu.

„Brikchus! Brikchus! Brikchus!“ skandovali lykaní, když svého vůdce spatřili.

Markus a jeho tři druhové, kteří svého velitele doprovázeli až na dávné hranice jeho impéria, je zkoušeli překřičet Flaviovým jménem, ale nepodařilo se jim to. Dokázali to až Germáni. Aby ne, měli převahu.

Gudrin mávla rukou. Chvilí to trvalo, ale všichni postupně utichli.

„Nerá!“ vykřikla a všichni jako jeden muž začali konečně křičet to samé slovo: „Nerá.“

Spojenectví bylo opět utvrzeno.

Výkřiky přehlušil až Wulf, který svou holí popohnal mezi lykany a upíry sedm vězňů, kteří přežili hodování trojice nejmocnějších. Čtyři z nich byly ženy.

„Slovanky,“ vydechl Markus šťastně a rozběhl se vstříc propuštěným, aby si některou z nich ulovil pro sebe.

* * *

Přeživší Slované velmi brzy litovali, že je nepotkal osud jejich soukmenovců. Muži se stali rychlou obětí upírů i lykanů, ale ženy, s těmi si chtěli muži nejdřív pohrát. To nejlepší, v co mohly doufat, bylo, že někoho přemůže hlad dřív než chtíč.

Tak to bylo se Slovany pokaždé. Nikdo je nechránil. Neměli žádný upíří klan, který by nad nimi držel ochrannou ruku. Šlo o potenciální otroky, lovnou zvěř, přistěhovalce do země Bojů, které šlo lovit beze strachu z jakéhokoliv trestu.

* * *

Když došli Slované, nechala Gudrin vyvalit pod kopeček desítky sudů piva a vína. Teprve pak přišly na řadu germánské dívky. Mladé a statné. Jenom ty mohly vydržet, co je čekalo. Ne na každého totiž vyšla řada dřív, než se Slovanky proměnily v cáry masa. Na rozdíl od nich ale Germánky věděly, že ony přežijí. A nejen to. Věděly, že za svou výdrž budou odměněny.

Farkus

Ráno to kolem stanu vypadalo jako po bitvě. Všude se válela mužská těla a na některých místech i ohlodané kosti Slovanů. Radegast přešel zbytky, které patřily dvěma lidem, a zamířil směrem ke stanu. Noc strávil na Wogastisburgu a oslavy se neúčastnil. Díky následkům si ale dokázal představit, jak moc byla bujará.

„Pane, pane, už mohu jít domů?“ ozval se ze země dívčí hlas. Germánka v roztrhaných šatech ležela zavalená statným vlkodlakem. Spokojeně a hlasitě chrápal. Z otevřených úst mu tekly sliny na její krk a levou olbřímí rukou svíral její velké ňadro. Dívka byla těhotná. Měsíc, možná dva. Radegast to poznal na první pohled. Ona to možná ještě ani netušila. Chytil vlkodlačí ruku a muže nadzdvíhl tak, aby zpod něj mohla proklouznout. Dívka se s úlevou vysoukala z objetí svého posledního milence. Vstala a lehce se jí zamotala hlava. Tělo měla plné modřin. V rozkroku byla navíc poškrábaná a pokousaná.

„Máte zájem, pane? Ještě něco vydržím. Včera se jich na mě udělalo deset, ale jednou jsem zvládla i patnáct za večer,“ chlubila se. Dívala se přitom Radegastovi do očí. Pohled jí opětoval a spatřil odvalu, sílu a kupodivu i pár kapek touhy.

„Běž se domů vyspat. Rikar tě ráno vyplatí. Připomeň se mu s tím, že Radegast vzkazuje, aby ti

přidal. Za výdrž,“ řekl a rukou naznačil, aby odešla. „Utíkej, ať jsi z dohledu. Dřív než se vzbudí vlkodlaci a budou chtít nášup,“ poradil jí v duchu. Ne že by na ni nedostal chuť, ale než aby si to rozdál s dívkou použitou nedávno vlkodlaky, radši by si dal říct s dírou ve stromu.

Přeskočil chrápajícího milovníka a ostrou chůzí se ocitl u stanu. Hlídali jej dva muži – vlkodlak a upír. Lykana neznal, ale upír patřil do římské skupiny. Oba vypadali pěkně otráveně. Nejspíš celý včerejší večírek strávili jako stráž u vchodu a na to, jak si jejich kamarádi užívají, se mohli jenom dívat.

„Co chceš?“ zavrčel lykan na Germána.

„Jsem Radegast,“ odpověděl. Na vlkodlaka to dojem neudělalo, ale upír mu pokynul, aby vešel dovnitř. Dokonce mu odhrnul látku, která zakrývala vchod.

* * *

Vzduch ve stanu páchl zaschlou krví, drahým římským vínem a potem. Gudrin ležela nahá na provizorním lůžku z medvědíh kožešin a vedle ní se rozvalovali mohutný Brikchus i atletický Flavius. I oni byli nazí. Spojenectví bylo evidentně utvrzeno i jinak než společným stolováním.

„Matko?“ zašeptal Radegast.

Mohutný lykan pootevřel jedno oko, usmál se a přetočil na bok, aby dál spal. Gudrin ten pohyb vzbudil. Posadila se a velká pevná prsa se jí rozhoupala. Automaticky si přitom odhrnula rozpuštěné dlouhé černé vlasy z čela a chvíli se jen tak rozespale, unaveně a nepřítomně dívala kolem

sebe. Až pak si uvědomila, že ta velká tmavá skvrna před ní je její pobočník.

„Vino,“ zašeptala chraplavým hlasem.

Germán se vydal na druhý konec stanu, kde na jednom ze stolů ležel pohár. Ze soudku do něj nalil červené víno a přinesl jej Gudrin. Ta už vrávoravě vstala a přehodila přes sebe Flaviův červený plášť. Bylo to ale spíš symbolické gesto. Její prsa mohl zahlédnout kdokoliv. Gudrin s nahotou ale žádné problémy nedělala. Naopak. Dělal jí radost provokovat své syny a syny jejich synů. Zvláště, když věděli, že oni ji rozhodně nikdy nebudou mít.

Vyšli společně ven, daleko před stan. Germánka si nalila víno do úst, ale nepolkla. Jen si jím vypláchla ústa a vyplivla ho. Třikrát to zopakovala, než se podívala poháru na dno.

„Ta pachuť je hrozná,“ povzdechla si.

Radegast se raději tvářil, jako by nic neslyšel, a už vůbec si nedomýšlel, jaké pachuti se chce hlava germánského klanu zbavit. Krev to určitě nebyla a víno také ne.

„Nesnáším je. Oba. Ale naše spojení je příliš křehké na to, abych své osobní touhy povyšovala nad dobro klanu. Večer si spravím náladu s mladou pannou. Doufám, že nám ještě nějaké Slovanky zbyly,“ zasnula se a odhodila prázdný pohár několik metrů daleko.

„Řeknu Rikarovi, aby nějaké sehnal,“ usmál se Radegast.

„Řeknu mu sama. Ty máš práci.“

Germán mlčel. Jen tázavě pozvedl obočí.

„Před deseti dny zabili nějakého lykana. Jeho hlavu pak nechali viset na posvátném stromě,

který Brikchusův klan uctívá odnepaměti. Kvůli slavnosti je nepronásledovali, ale nestalo se to poprvé. Jde o nějakou lidskou skupinu bojovníků, kteří jdou po proměněncích.“

„Nám nikdo muže ani ženu neuložil,“ prohlásil Radegast. V jeho hlase rezonovala hrdost. Oprávněně. Už pár desetiletí měl na starost bezpečnost i toho posledního z nejposlednějších členů germánského upířího klanu a dosud ve své funkci nikdy neselhal.

„Ne, to ještě ne,“ usmála se na něj spokojeně Gudrin a rukou mu jemně přejela po bradě. Radegast věděl, co se patří, a ruku jí oddaně políbil. Šlo o gesto pochvaly a jejího přijetí.

„Ale,“ zvedla ruku ještě víc, aby ukázala, že o tomto rozhodnutí není možné diskutovat, „lykani chytili jednoho člena té skupiny. Vede je prý nějaká kněžka, která tvrdí, že vůle bohů je, aby se lidé zbavili proměněnců. Tedy nejen lykanů, ale i vampýrů. Je jenom otázkou času, kdy se na nějakém jiném stromě bude houpat hlava někoho z našich.“

Pak se zamračila, jak pátrala v paměti. Její mysl byla unavená. Ne věkem, ale náročným včerejškem. Sex s Brikchusem a Flaviem trval několik hodin a byl součástí mocenské hry, kterou spolu ti tři, a vlastně i další vůdcové klanů vlkodlaků a upírů, hráli odnepaměti. Milování této trojice se rovnoměrně dělilo ve snahu ukázat tomu druhému svou dominanci a zároveň trochu náklonnosti a snahy ho potěšit. Pro ženu, která měla nejraději ženy, šlo o náročnou kratochvíli.

„Jmenuje se Vera,“ vylovila konečně z paměti.

„Germáni? Keltové?“

„Slované. Alespoň ona je Slovanka.“

„To mě překvapuje,“ pozvedl Radegast obočí a pohlédl přitom zamyšleně k dokonale ohlodané hromádce lidských kostí, kterou překročil, když mířil ke stanu.

„Brikchus vybral tři stopaře, kteří se pokusí tu tlupu najít a zjistit o nich víc. Chci, abys vyjel s nimi.“

Radegast mlčel. Nemusel potvrzovat, že její příkaz splní. Nebylo potřeba ani hnout brvou. Šlo o samozřejmost.

„Veru mi přiveď živou. Pokud je mladá, ráda bych si s ní užila,“ olízla si horní ret Gudrin.

„Kdo vede tu trojku lykanů?“

„Farkus.“

„Jenom ne Farkus,“ obrátil oči v sloup Radegast.

* * *

O tři hodiny později vyrazila z Wogastisburgu skupina čtyř jezdců. Na první pohled šlo o urostlé bojovníky převyšující nejméně o hlavu běžné muže široko daleko. Jeden měl na sobě tmavě modrý římský plášť, za pasem se mu pohupoval dvoušedý římský meč a na zádech nesl vak s dvaceti framejemi. Šlo o germánská házecí kopí. Germáni je vytvářeli podle římského vzoru, ta jejich byla ale masivnější a ostří na hrotech měla zubatá a zahnutá se zpětnými háčky jako u harpuny. Koho jím Radegast jednou zasáhl, zpravidla nepřežil.

Lykani měli na zádech válečné sekery a za pasem dva dlouhé nože. Taková výzbroj nebyla pro vlkodlaky typická, ale Farkus se v mnohém

odlišoval od zbytku svého druhu. Patřil mezi nejvýše postavené muže klanu, přitom mu mohlo být sotva padesát let. Byl velmi chytrý, tvrdý, vynalézavý, a když na to přišlo, uměl být i krutý a zá-ludný.

Vyprávělo se o něm, že neprošel zkouškou lykanství. Šlo o pravidelnou selekci dětí, které se rodily lykanům. Zatímco upíři se množili tak, že si s vybraným jedincem vyměnili krev, lykani se dokázali rozmnožovat stejně jako lidé. Problém ale spočíval v tom, že ne každé dítě narozené lykanům bylo správně vyvinuté. Některé se nedokázaly přeměnit do zvířecí podoby. Jiné neměly dostatek bojových reflexů a schopností. Pravidelná selekce udržovala klan lykanů silný. Bylo to důležité, protože na rozdíl od svých upířích bratranců lykani žili jen nějakých pět set let a se stářím ztráceli sílu.

Farkus se jako dítě údajně nedokázal přeměnit na vlka. Starší z jeho vesnice jej po několika marných pokusech odvedl ke skále, ze které ho měl shodit. Jenže na dně se ocitl on sám. Farkus se vrátil a požádal Brikchuse, aby mu dal ještě jednu šanci. Bylo mu šest let. Tvrdilo se, že hlava lykanů rozpoznala jeho schopnosti a přijala jej mezi vyvolené i bez zkoušky přeměny. Tu po něm už nikdo nikdy nechtěl.

Adalbert a Sukra, pravá a levá ruka Farkusova, tak zajímavým životním příběhem neoplývali, ale šlo o vyhlášené bojovníky, kteří od svého vůdce nejspíš pochytili i dost lstivosti. Jen boty se nosit nenaučili. Farkus je ale měl. Pevné, kožené, dozajista římská práce. Měly cenu nejméně dvou Slovanek.

Jezdci jeli beze slova celý den. Jen navečer, když se utábořili u rozložitého dubu, se Farkus Radegasta zeptal, jestli má hlad. Germán jen zakroutil hlavou, sundal ze sedla vlněnou deku a ustlal si vedle mohutného kmene stromu. Jak ze sebe Sukra strhl šaty a proměnil se v obrovského vlka, který odběhl a během pár chvil se vrátil se srnou v mordě, už neviděl. Spal.

* * *

Jezdci směřovali na jihovýchod. Hnali se po kuceckých stezkách beze strachu. Byli pány zdejších krajin, bohové. A kdo by se přece jen pokusil jim zkrřížit cestu, brzy by poznal, že právě s těmito bohy není radno si zahrávat.

* * *

Radegast tedy rozhodně strach neměl, přesto jej udivilo, jak bezstarostní jeho společníci jsou. Blížili se k místu, kde přišel o život jeden z lykanů, do krajiny, kde se měla potulovat kněžka Vera se svými lovci proměněnců, ale vlkodlaci jako by si z toho nedělali těžkou hlavu. Třetí noc jízdy dokonce rozdělali oheň, aby se v nečekaně chladné noci ohřáli. Lykani ho nechali hořet až do rána, aniž by postavili hlídku pro případ, že by jeho světlo přilákalo nějaké zvědavce.

Čtvrtý den jízdy je zastavila Sassava, které Keltové říkali Sath-ava – „řeka tekoucí mezi borovými lesy“. Čekala je dlouhá objížďka podél řeky rozvodněné vydatnými jarními dešti, než našli brod.